

[Petra Petersen.]

Det drejede sig om det børneværn, jeg på det tidspunkt var medlem af, og som på grund af manglende hjem til anbringelse af børn havde set sig nødsaget til at anbringe en såkaldt drengbande i eneceller i Odense arrest.

Jeg protesterede dengang, og det samlede børneværn var enig med mig i, at det var forkasteligt, men man havde ikke hjem, hvor man kunne anbringe disse børn, og man var nødt til at isolere dem, indtil sagen var opklaret. Jeg bad dengang ministeren om at se på sagen, og jeg vil gerne sige, at i min naivitet troede jeg, at det tilfælde, jeg dengang fremdrog, var et enestående tilfælde, fordi vi på Fyn manglede de fornødne anbringelseshjem. Nu har jeg altså erfaret, at det samme sker 2 år efter her i hovedstaden, og at det ikke er et enkelttilfælde som hos os, men noget, som bruges og til stadighed har været brugt, og at det endda her har drejet sig om børn, der ikke har gjort sig skyldig i kriminalitet, altså f. eks. børn, der er fjernet fra deres hjem på grund af tilpasningsvanskeligheder. Jeg vil gerne sige — og det tror jeg man er enig med mig i — at det er ikke altid, det er børnene, det er galt med, det er lige så ofte hjemmene og meget andet, der har gjort sig gældende.

Ved behandlingen af børnelovene i 1958, hvor der skete mange forberedninger af lovgivningen, var alle ordførere enige om, at det var meget vigtigt, at man fik børnene anbragt i hjem, der var egnet til behandling af netop deres specielle forhold. Vi talte også meget smukke ord om, hvor vigtigt det var, at forældrene kom til børneværnene med tillid. Men de forhold, der nu er draget frem omkring Sundholm, skaber ikke tillid, og de er egnet til at sætte børneværnene i et meget dårligt lys over for offentligheden.

Men sagen er jo den, at selv om børneværnene har et stort ansvar — og jeg skal ikke fritage dem for dette ansvar, for vi burde have protesteret over for de kommunale myndigheder — så er det ikke her, det egentlige ansvar skal placeres. Ansvaret må placeres andetsteds, nemlig hos de bevillende myndigheder. Det er dem, der kender forholdene, og de har også i dag erkendt, at de ved, at det stadig sker,

at man anbringer børn i eneceller på Sundholm.

Det udvalg, ministeren nedsatte i forbindelse med lovændringerne i 1958, har afgivet betænkning — betænkningen er jo ret ny, så jeg har ikke haft lejlighed til at læse den grundigt igennem — men jeg har dog set, at udvalget gør opmærksom på, at der er behov for oprettelse af flere hjem bl. a. for børn med udprægede tilpasningsvanskeligheder.

Nu skal folketingsudvalget vedrørende administrativ frihedsberøvelse og ombudsmanden søge at dele sol og vind lige i Sundholmsagen, men det løser ikke problemet. Det problem, jeg har rejst over for ministeren i dag, er det egentlige problem, og det består i, om man vil forhindre gentagelser, om man vil skaffe de nødvendige pladser ikke alene til de børn, der fjernes fra deres egentlige hjem på grund af tilpasningsvanskeligheder og andre årsager, men også til de børn, der kommer i konflikt med lovene og som må tages i forvaring, indtil de kan overføres til et egnet hjem.

Det er mit spørgsmål til den højtærede minister.

Socialministeren (Bomholt): Det ærede medlem fru Petra Petersen sagde, at hun ikke ønskede at stille sit spørgsmål i anledning af de artikler, som forskellige aviser har bragt i de sidste uger om Københavns børneværns anbringelse af børn og unge under børneforsorg på en særlig afdeling af Sundholm, og gik derefter nærmere ind på just en omtale af afdelingen på Sundholm.

Til orientering om baggrunden for disse anbringelser følgende:

I en storby som København bliver børneværnet nødvendigvis gang på gang udsat for at skulle skaffe mulighed for øjeblikkelig anbringelse af børn og unge. Jeg tænker herved på børn og unge, der er eftersøgt af politiet som bortgået fra deres hjem eller fra de institutioner, hvor de er anbragt, og pågribes af politiet ofte i de sene aftentimer eller om natten, eller børn og unge, der gribes under udførelse af kriminelle handlinger og ikke kan afleveres i deres eget hjem. Dette gælder ikke blot børn og unge fra selve København, men i vidt omfang børn og unge fra andre dele